

Joi, 1 iunie 2017

P8_TA(2017)0242

Reziliența ca prioritate strategică a acțiunii externe a UE**Rezoluția Parlamentului European din 1 iunie 2017 referitoare la reziliența ca prioritate strategică a acțiunii externe a UE (2017/2594(RSP))**

(2018/C 307/28)

Parlamentul European,

- având în vedere articolul 21 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și articolele 208, 210 și 214 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE),
- având în vedere Strategia globală a UE pentru politica externă și de securitate (Strategia globală a UE), publicată în iunie 2016,
- având în vedere comunicarea Comisiei din 3 octombrie 2012 intitulată „Abordarea UE în materie de reziliență: să învățăm din crizele în domeniul securității alimentare” (COM(2012)0586) și documentul de lucru al serviciilor Comisiei din 19 iunie 2013 intitulat „Plan de acțiune privind reziliența în țările cu risc ridicat de apariție a unor situații de criză, 2013-2020” (SWD(2013)0227),
- având în vedere Concluziile Consiliului din 28 mai 2013 privind abordarea UE în materie de reziliență,
- având în vedere Rezoluția A/RES/70/1 a Adunării Generale a ONU din 25 septembrie 2015 intitulată „Transformarea lumii în care trăim: agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă”,
- având în vedere decizia nr. 1/CP.21 a Conferinței părților referitoare la intrarea în vigoare a Acordului de la Paris privind schimbările climatice,
- având în vedere cadrul de la Sendai pentru reducerea riscurilor de catastrofe pentru perioada 2015-2030, adoptat cu ocazia celei de a treia Conferințe mondiale a ONU privind reducerea riscului de catastrofe, organizată în perioada 14-18 martie 2015 la Sendai, Japonia,
- având în vedere documentul de lucru al serviciilor Comisiei din 16 iunie 2016 intitulat „Plan de acțiune privind cadrul de la Sendai pentru reducerea riscurilor de catastrofe pentru perioada 2015-2030: o abordare bazată pe cunoașterea riscurilor de catastrofe în toate politicile UE” (SWD(2016)0205),
- având în vedere raportul Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite din 23 august 2016 privind rezultatul summitului mondial umanitar (A/71/353),
- având în vedere comunicarea Comisiei din 26 aprilie 2016 intitulată „Vieți demne: de la dependența de ajutor la autonomie – Strămutarea forțată și dezvoltarea” (COM(2016)0234),
- având în vedere rezoluțiile sale anterioare, în special cea din 11 decembrie 2013 referitoare la abordarea UE în materie de reziliență și reducerea riscului de dezastre în țările în curs de dezvoltare: să învățăm din crizele în domeniul securității alimentare ⁽¹⁾, cea din 16 decembrie 2015 referitoare la pregătirea reuniunii mondiale la nivel înalt privind ajutorul umanitar: provocări și oportunități în domeniul ajutorului umanitar ⁽²⁾ și cea din 14 februarie 2017 referitoare la revizuirea Consensului european privind dezvoltarea ⁽³⁾,
- având în vedere întrebarea adresată Comisiei referitoare la reziliența ca prioritate strategică a acțiunii externe a UE (O-000033/2017 – B8-0313/2017),

⁽¹⁾ JO C 468, 15.12.2016, p. 120.⁽²⁾ Texte adoptate, P8_TA(2015)0459.⁽³⁾ Texte adoptate, P8_TA(2017)0026.

Joi, 1 iunie 2017

- având în vedere propunerea de rezoluție a Comisiei pentru dezvoltare,
 - având în vedere articolul 128 alineatul (5) și articolul 123 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură,
- A. întrucât, potrivit Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), 1,6 miliarde de persoane locuiesc în 56 de țări identificate drept fragile ⁽¹⁾; întrucât situațiile de fragilitate sunt provocate în mare parte de om; întrucât situațiile de fragilitate sporesc vulnerabilitatea populațiilor din cauza unei serii de factori, printre care se numără conflictele și insecuritatea, lipsa de acces la servicii de sănătate, strămutarea forțată, sărăcia extremă, inegalitatea, insecuritatea alimentară, șocurile economice, guvernarea defectuoasă și instituțiile ineficiente, corupția și impunitatea, precum și dezastrele naturale exacerbate de impactul schimbărilor climatice; întrucât cultivarea rezilienței este deosebit de importantă în situațiile de fragilitate, pe care OCDE o definește pe baza a cinci aspecte diferite dar totodată legate între ele: economic, de mediu, politic, de securitate și de societate;
- B. întrucât noțiunea de reziliență este utilizată de mai mulți ani în politicile UE și ale altor organizații internaționale și pare să se extindă; întrucât concluziile Consiliului din 2013 privind reziliența o definesc drept „capacitatea unei persoane fizice, a unei gospodării, a unei comunități, a unei țări sau a unei regiuni de a se pregăti, de a rezista, de a se adapta și de a-și reveni rapid din situații de stres și de șoc, fără a compromite perspectivele de dezvoltare pe termen lung”;
- C. întrucât Strategia globală pentru politica externă și de securitate a Uniunii Europene (Strategia globală a UE) identifică „reziliența statelor și a societăților din estul și sudul Uniunii Europene” ca fiind una dintre cele cinci priorități pentru acțiunea externă a UE și definește reziliența ca fiind „capacitatea statelor și a societăților de a se reforma, opunând rezistență crizelor interne și externe și redresându-se în urma acestora”; întrucât Strategia globală a UE afirmă că în centrul unui stat rezilient se află o societate rezilientă bazată pe democrație, pe încrederea în instituții și pe dezvoltarea durabilă;
- D. întrucât Strategia globală a UE afirmă în continuare că UE va „adopta o abordare integrată a politicilor sale privind asistența umanitară, dezvoltarea, migrația, comerțul, investițiile, infrastructura, educația, sănătatea și cercetarea” și, printre altele, va urmări politici specifice pentru a sprijini o guvernare responsabilă și favorabilă incluziunii, pentru a promova drepturile omului, a încuraja abordări locale, bazate pe drepturi, ale reformei sectoarelor justiției, securității și apărării, pentru a sprijini statele fragile, pentru a combate sărăcia și inegalitatea și a sprijini dezvoltarea durabilă, pentru a aprofunda relațiile cu societate civilă, a promova politicile de reformă a sectorului energetic și al mediului și a sprijini răspunsuri durabile la producția de alimente și utilizarea apei;
- E. întrucât acțiunea externă a UE are nevoie de o abordare multilaterală față de reziliență și întrucât acest lucru poate fi realizat prin majorarea, în special, în conformitate cu principiul coerenței politicilor pentru dezvoltare, a ajutoarelor pentru dezvoltare și, atunci când este cazul, a asistenței umanitare, în paralel cu desfășurarea unor politici legate de mediu, accentuându-se clar reducerea vulnerabilității și a riscurilor de catastrofe ca un mijloc determinant de reducere a nevoilor umanitare; întrucât politica externă a UE joacă un rol important și în promovarea rezilienței, în special prin promovarea dezvoltării durabile, a drepturilor omului și a dialogului politic, a sistemelor de alertă timpurie și prin acțiunile de prevenire a șocurilor sociale și economice precum foametea, adâncirea inegalităților, încălcarea drepturilor omului, conflictele violente, precum și prin acțiuni de soluționare a conflictelor atunci când acestea apar;
- F. întrucât UE ar trebui să promoveze o abordare integrată a acțiunii sale externe, sporindu-și, în același timp, contribuția la dezvoltarea durabilă și recunoscând mandatul și obiectivele fiecărei politici, astfel cum sunt recunoscute în tratate; întrucât acest lucru este deosebit de important în situațiile de criză și în raport cu acțiunile umanitare ale UE, care nu pot fi considerate instrumente de gestionare a crizelor și trebuie să se bazeze în totalitate pe principiile ajutorului umanitar, astfel cum se reflectă acestea în Consensul european privind ajutorul umanitar, și să aibă ca obiectiv o reacție umanitară coerentă, eficace și de calitate; întrucât UE ar trebui să promoveze în continuare respectarea drepturilor omului și a dreptului umanitar internațional de către toate părțile implicate într-un conflict;

⁽¹⁾ OCDE (2016), „State în situație de fragilitate 2016: să înțelegem problema violenței”, publicat de OCDE la Paris.

Joi, 1 iunie 2017

- G. întrucât acțiunea umanitară ar trebui să urmeze un set de standarde și de principii recunoscute la nivel internațional, astfel cum sunt prevăzute în „Codul deontologic al Crucii Roșii Internaționale, al mișcării Semilunii Roșii și al ONG-urilor pentru intervențiile de urgență” și incluse pe larg în „Carta umanitară”;
- H. întrucât dezvoltarea rezilienței trebuie văzută ca un efort pe termen lung încadrat în promovarea dezvoltării durabile, iar aceasta poate fi durabilă numai dacă este rezilientă în fața șocurilor, situațiilor de stres și a schimbărilor; întrucât promovarea rezilienței în cadrul politicii externe a UE și al programelor de cooperare în domeniul dezvoltării trebuie să fie adaptată contextelor specifice și să vizeze contribuția la consolidarea strategiilor naționale de reziliență de la nivelul guvernelor țărilor partenere, care sunt, de asemenea, responsabile în fața popoarelor lor;
- I. întrucât cunoașterea riscurilor, îmbunătățirea gestionării riscurilor și investițiile în sisteme de avertizare timpurie și de reacție rapidă, măsurile de prevenție și reducerea riscurilor de catastrofe, în conformitate cu prioritățile cadrului de la Sendai, reprezintă elemente esențiale pentru realizarea rezilienței și, prin urmare, sunt de importanță determinantă pentru îndeplinirea obiectivelor de dezvoltare durabilă;
- J. întrucât axarea pe oameni ar trebui să rămână un element central al abordării UE în materie de reziliență, inclusiv, ori de câte ori este posibil, prin colaborarea cu diverse organisme și consolidarea capacităților pentru sprijinirea acestei axări la nivel național, regional și local, precum și prin recunoașterea și sprijinirea rolului central al organizațiilor societății civile și al comunităților locale;
- K. întrucât catastrofele naturale și cele provocate de om afectează în mod diferit femeile, fetele, băieții și bărbații, inegalitățile de gen exacerbând impactul efectelor negative și al șocurilor și împiedicând dezvoltarea durabilă;
- L. întrucât femeile și fetele sunt afectate cel mai mult de crize și conflicte; întrucât, în momentul producerii unor catastrofe și în perioada ulterioară, femeile și fetele sunt expuse în mod disproporționat riscurilor, pierzându-și în măsură mai mare mijloacele de subzistență, nivelul de securitate și chiar viața; întrucât femeile și fetele sunt expuse unor riscuri crescute ca urmare a strămutărilor și a dezintegrării structurilor de protecție și de sprijin obișnuite; întrucât, în contexte de criză, probabilitatea de viol, de exploatare sexuală și de comportament riscant crește considerabil probabilitatea apariției unor sarcini nedorite, a contractării de boli cu transmitere sexuală și a complicațiilor legate de sănătatea reproducerii;
- M. întrucât autonomizarea femeilor este esențială pentru cultivarea rezilienței; întrucât, pentru ca programele să fie eficace, cuprinzătoare și durabile, acestea trebuie să consolideze și să sporească reziliența și să implice femeile, ținând seama de abilitățile și mecanismele de adaptare specifice;
- N. întrucât familia reprezintă o instituție de importanță majoră pentru realizarea funcțiilor esențiale de producție, consum, reproducere și acumulare asociate cu autonomizarea socială și economică a indivizilor și a societăților; întrucât familiile și membrii acestora creează sisteme de sprijin afectiv, iar reziliența pe care o manifestă în comportamentul lor se poate reflecta în menținerea unei dezvoltări normale a optimismului, a ingeniozității și a hotărârii, în ciuda adversităților; întrucât aceste calități și resurse le permit indivizilor să facă față cu succes crizelor și provocărilor;
- O. întrucât, în abordarea rezilienței în cadrul acțiunii sale externe, UE ar trebui să acorde o atenție deosebită nevoilor celor mai vulnerabile categorii ale populației, inclusiv persoanelor celor mai sărace, minorităților, populațiilor strămutate forțat, femeilor, copiilor, migranților, persoanelor care trăiesc cu HIV, persoanelor LGBTI, persoanelor cu handicap și persoanelor în vârstă;
1. salută recunoașterea importanței pe care o are promovarea rezilienței în cadrul Strategiei globale a UE, prin transformarea acesteia într-o prioritate strategică a acțiunii externe a UE; salută contribuția pozitivă pe care o axare mai puternică pe dimensiunea politică, diplomatică și de securitate a promovării rezilienței o poate avea în țările partenere dar subliniază faptul că reziliența nu poate fi redusă la aceste dimensiuni;
2. reafirmă nevoia ca statele membre ale UE să își respecte angajamentele de asistență oficială pentru dezvoltare și să consolideze reziliența prin procesele lor de strategie și planificare în ceea ce privește dezvoltarea și ajutorul umanitar; subliniază, în acest sens, importanța cadrului OCDE de analiză a sistemelor de reziliență, care contribuie la transpunerea strategiilor în planuri de programare transsectoriale și multidimensionale mai eficace;

Joi, 1 iunie 2017

3. consideră că abordarea actuală a UE privind reziliența, inclusiv angajamentele de a aborda cauzele subiacente ale crizelor și ale vulnerabilității, astfel cum este prevăzută în comunicarea Comisiei din 2012 și în concluziile Consiliului din 2013, rămâne în mod fundamental valabilă și ar trebui să fie continuată, recunoscând, în același timp, necesitatea de a include experiența acumulată din punerea în aplicare a acestei politici în noua comunicare comună; se întreabă cum va lua comunicarea în considerare elemente din evaluări, în condițiile în care o evaluare majoră este planificată să fie realizată abia în 2018; consideră că planul de acțiune 2013-2020 privind reziliența ar trebui să fie pus în aplicare pe deplin;

4. subliniază caracterul multidimensional – uman, economic, de mediu, politic, de securitate și societal – al rezilienței și salută faptul că această noțiune dobândește importanță în politica externă și de securitate a UE, în cooperarea pentru dezvoltare și în cadrul ajutorului umanitar; subliniază faptul că mandatul și obiectivele distincte ale fiecărei politici trebuie să fie respectate, promovând, totodată, o mai mare coerență între politici pentru atingerea dezvoltării durabile; reamintește importanța garantării aplicării principiului coerenței politicilor în favoarea dezvoltării în toate acțiunile externe ale UE, prin asigurarea faptului că politicile UE nu subminează eforturile țărilor în curs de dezvoltare de a realiza obiectivele de dezvoltare durabilă;

5. subliniază în mod deosebit statutul special pe care îl are ajutorul umanitar, care trebuie orientat numai în funcție de necesități și pus în aplicare cu un respect deosebit pentru principiile umanitare fundamentale ale umanității, imparțialității, neutralității și independenței și cu respectarea drepturilor omului consacrate în Convențiile de la Geneva și în protocoalele suplimentare la acestea; subliniază faptul că respectarea principiilor umanitare este esențială pentru a obține accesul la populațiile care au nevoie de ajutor și pentru protejarea actorilor umanitari;

6. dorește ca acordarea ajutorului umanitar de către UE și statele membre să nu fie restricționată de alți donatori parteneri în ceea ce privește tratamentul medical necesar, inclusiv accesul la avort în condiții sigure pentru femeile și fetele care sunt victime ale violurilor în conflictele armate, dar să respecte, în schimb, dreptul internațional umanitar;

7. subliniază faptul că consolidarea rezilienței în țările partenere este un proces pe termen lung și că acesta trebuie, prin urmare, să fie integrat în programe de dezvoltare care sunt favorabile incluziunii segmentelor celor mai vulnerabile ale populației, precum și în angajamentele financiare; insistă asupra faptului că noua comunicare comună ar trebui să recunoască acest lucru și să sprijine promovarea rezilienței ca element esențial al strategiilor de dezvoltare durabilă ale țărilor partenere, în special ale statelor fragile; ia act de faptul că aceste strategii trebuie să fie adaptate contextului și în conformitate cu principiile privind eficacitatea dezvoltării convenite la nivel internațional: asumarea de către țările partenere beneficiare a priorităților în materie de dezvoltare (inclusiv alinierea la strategiile naționale de dezvoltare), punerea accentului pe rezultate, parteneriate care favorizează incluziunea, transparență și pe răspundere; subliniază, în acest sens, rolul important de monitorizare și control al Parlamentului European și al parlamentelor naționale, precum și al societății civile;

8. îndeamnă Comisia să integreze reziliența și caracterul multidimensional al acesteia drept element esențial în dialogul său despre politici purtat cu țările în curs de dezvoltare;

9. subliniază importanța generală a programării în comun a acțiunilor UE legate de reziliență în cadrul asistenței umanitare și de dezvoltare furnizate de Uniune, pentru a asigura complementaritatea maximă și o fragmentare cât mai redusă a asistenței, precum și pentru a garanta că acțiunile pe termen scurt pun bazele unor intervenții pe termen mediu și lung;

10. subliniază importanța furnizării de asistență tehnică țărilor celor mai puțin dezvoltate și statelor fragile, în special în domeniul gestionării durabile a terenurilor, al conservării ecosistemelor și al aprovizionării cu apă, acestea reprezentând aspecte fundamentale pentru obținerea de beneficii atât pentru mediu, cât și pentru persoanele care depind de acesta;

11. reamintește că persoanele afectate de sărăcie rămân în continuare cele mai expuse la consecințele semnificative ale dezastrelor asupra venitului și bunăstării; insistă, așadar, ca obiectivul principal și global al cooperării UE pentru dezvoltare să fie eradicarea sărăciei în contextul dezvoltării durabile, pentru a asigura demnitate și o viață decentă pentru toți;

12. subliniază importanța reducerii riscului de dezastre pentru consolidarea rezilienței; invită UE să se asigure că promovarea rezilienței în noua comunicare comună sunt în conformitate cu angajamentele și obiectivele asumate în cadrul de la Sendai pentru reducerea riscurilor de dezastre, care sunt puse în aplicare prin intermediul Planului de acțiune Sendai al Comisiei Europene, ce promovează o abordare informată a riscurilor de dezastre pentru toate politicile UE, și să se asigure că sunt alocate suficiente resurse acestei priorități; subliniază că gestionarea riscurilor este esențială pentru obținerea

Joi, 1 iunie 2017

dezvoltării durabile și solicită dezvoltarea de strategii locale și naționale de reducere a riscului favorabile incluziunii, precum și elaborarea unei abordări de gestionare a riscurilor de dezastre care să ia în considerare întreaga societate și toate tipurile de pericole, în vederea reducerii vulnerabilității și a creșterii rezilienței; solicită consolidarea legăturilor dintre reducerea riscurilor de dezastre, adaptarea la schimbările climatice și politicile și inițiativele urbane;

13. solicită ca reziliența comunităților și a persoanelor și un accent pus pe grupurile vulnerabile – inclusiv persoanele cele mai sărace din societate, minoritățile, femeile, copiii, migranții, persoanele infectate cu HIV, persoanele LGBTI, persoanele cu handicap și persoanele în vârstă – să rămână elemente centrale ale promovării rezilienței în acțiunea externă a UE; subliniază rolul esențial jucat de societatea civilă și de comunitățile locale în consolidarea rezilienței; subliniază, de asemenea, importanța colectării și diseminării datelor defalcate pentru a înțelege și a îmbunătăți situația grupurilor vulnerabile;

14. subliniază faptul că o consolidare eficientă a rezilienței trebuie să recunoască importanța familiilor și să susțină capacitatea acestora de a absorbi șocurile;

15. solicită adoptarea unor programe care, integrând dimensiunea de gen, consolidează implicarea femeilor și abordează preocupările acestora în vederea dezvoltării rezilienței lor la dezastre și la schimbările climatice, apără drepturile femeilor, inclusiv dreptul de proprietate și securitatea proprietății funciare, inclusiv în ceea ce privește apa, pădurile, locuințele și alte bunuri;

16. solicită să se depună eforturi suplimentare pentru a îmbunătăți accesul femeilor și al fetelor la sănătate și la educație privind sănătatea sexuală, la planificare familială, la îngrijire prenatală și la sănătatea sexuală și reproductivă și la drepturile conexe, mai ales pentru a îndeplini Obiectivul de dezvoltare al mileniului 5 (ODM 5), în mare măsură nerealizat, privind sănătatea maternă, inclusiv reducerea mortalității infantile și a copiilor, precum și evitarea nașterilor cu risc ridicat;

17. subliniază importanța accesului, în situații de urgență, la asistență și servicii medicale, la apă și la sisteme de salubritate și igienă, precum și importanța planificării pe termen lung a politicilor de sănătate a comunității;

18. remarcă provocarea specială pe care o reprezintă strămutarea forțată și prelungită pentru multe țări fragile și afectate de conflicte și pentru vecinii lor; subliniază faptul că protejarea persoanelor strămutate trebuie să fie garantată necondiționat, iar consolidarea rezilienței și autonomiei populațiilor afectate și a comunităților care le găzduiesc este de cea mai mare importanță, astfel cum se subliniază în Comunicarea Comisiei intitulată „Vieți demne”; reamintește importanța autonomiei pentru consolidarea demnității și a rezilienței;

19. subliniază necesitatea de a extinde Convenția privind statutul refugiaților și Convenția de la Kampala pentru a proteja și a oferi ajutor persoanelor strămutate din toată lumea, precum și persoanelor afectate de alte forme de violență, precum traficul de persoane și violența bazată pe gen, deoarece acestea pot avea motive întemeiate să se teamă de persecuții sau că ar putea fi expuse riscului de vătămări grave;

20. recunoaște că reziliența statului este o dimensiune importantă a rezilienței și subliniază faptul că reziliența și stabilitatea țărilor decurge direct din respectarea drepturilor omului, forța democrației, a statului de drept și a bunei guvernante, încrederea în instituții și responsabilitatea față de cetățenii țării, dar mai ales din implicarea individuală și colectivă a cetățenilor pentru identificarea posibilelor soluții, toate aceste obiective trebuind să fie promovate și apărute în procesul de punere în aplicare a Strategiei globale a UE; subliniază importanța dezvoltării serviciilor publice esențiale, precum educația, sănătatea, aprovizionarea cu apă și salubritatea, în vederea consolidării rezilienței;

21. subliniază faptul că noțiunea de reziliență în acțiunea externă a UE ar trebui să includă o dimensiune geografică globală; constată că promovarea rezilienței ar trebui să fie un obiectiv al promovării drepturilor omului și dezvoltării durabile în țările partenere și nu ar trebui să se limiteze la zonele geografice care se confruntă cu crize de securitate cu un impact imediat asupra UE; subliniază că, prin promovarea rezilienței, ar trebui, în orice caz, să acorde prioritate și o atenție deosebită țărilor celor mai puțin dezvoltate, statelor fragile și țărilor care trec crize recurente și sezoniere, abordând, în același timp, cauzele care stau la baza crizelor, în special prin sprijinirea activităților de prevenire și pregătire;

Joi, 1 iunie 2017

22. subliniază importanța sistemelor de alertă timpurie și a capacităților de reacție rapidă ca mecanisme de promovare a rezilienței și invită UE să își intensifice eforturile în acest domeniu, în special prin promovarea unei cooperări mai strânse între diferiții actori de la fața locului, în special în cadrul delegațiilor UE, și prin elaborarea de analize comune în contexte fragile și schimburi în regiunile predispuse la dezastre naturale, care se confruntă cu pericole similare, care ar permite o mai bună înțelegere și o reacție mai bine coordonată în cadrul politicilor UE și la nivelul instituțiilor UE și al statelor membre;
23. solicită alocarea de resurse suficiente pentru promovarea rezilienței, care să reflecte în mod corespunzător faptul că este una dintre prioritățile strategice ale UE; ar saluta o analiză strategică înaintea următorului cadru financiar multianual a modului în care UE poate utiliza mai eficient instrumentele de finanțare externă și mecanismele inovatoare, continuând, în același timp, să respecte principiile eficacității dezvoltării convenite la nivel internațional, în scopul de a integra sistematic reziliența în cadrul strategiilor și programelor de dezvoltare și de asistență; subliniază faptul că acțiunile pot fi finanțate prin diferite instrumente care funcționează în mod complementar și subliniază faptul că resursele provenite din instrumente de cooperare pentru dezvoltare trebuie să aibă în continuare ca obiectiv principal reducerea sărăciei;
24. subliniază că este nevoie să se consolideze și să se dezvolte educația cu privire la dezastre și la situații de criză și să se amelioreze diseminarea, colectarea și comunicarea informațiilor și cunoștințelor care vor contribui la dezvoltarea rezilienței comunităților și la promovarea schimbărilor de comportament și a unei culturi a pregătirii în fața dezastrelor;
25. încurajează intensificarea colaborării între sectorul public și sectorul privat în materie de reziliență; reamintește, în acest context, importanța Comunicării Comisiei intitulată „Un rol mai puternic pentru sectorul privat în realizarea creșterii durabile și favorabile incluziunii în țările în curs de dezvoltare”; solicită Comisiei să faciliteze în continuare implicarea sectorului privat prin crearea de stimulente și a unui mediu adecvat pentru ca entitățile private să se implice în consolidarea rezilienței și în reducerea riscurilor în țările partenere;
26. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei și Vicepreședintelui Comisiei/Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate.
-